

P.Z. br. 549

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE

KLASA: 022-03/23-12/99
URBROJ: 50301-21/32-23-6

Zagreb, 7. prosinca 2023.

Hs**NP*940-01/23-01/1*50-23-4**Hs

REPUBLIKA HRVATSKA
65 - HRVATSKI SABOR
ZAGREB, Trg Sv. Marka 6

Primljeno: 07-12-2023	
Klasifikacijska oznaka:	Org. jed.
940-01/23-01/1	65
Uredžbeni broj:	Pril. Vri
50-23-4	- -

PREDSJEDNIKU HRVATSKOGA SABORA

PREDMET: Prijedlog zakona o ispitivanju porijekla imovine i oduzimanju nezakonito stečene imovine (predlagateljica: dr. sc. Katarina Peović, zastupnica u Hrvatskome saboru)
- mišljenje Vlade

Veza: Pismo Hrvatskoga sabora, KLASA: 940-01/23-01/1, URBROJ: 65-23-3, od 20. rujna 2023.

Na temelju članka 122. stavka 2. Poslovnika Hrvatskoga sabora („Narodne novine“, br. 81/13., 113/16., 69/17., 29/18., 53/20., 119/20. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 123/20. i 86/23. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske), Vlada Republike Hrvatske na Prijedlog zakona o ispitivanju porijekla imovine i oduzimanju nezakonito stečene imovine (predlagateljica: dr. sc. Katarina Peović, zastupnica u Hrvatskome saboru), daje sljedeće

MIŠLJENJE

Predlagateljica dr. sc. Katarina Peović, zastupnica u Hrvatskome saboru (u daljnjem tekstu: predlagateljica) predlaže donošenje zakona kojim bi se definirao postupak ispitivanja porijekla imovine, omogućilo oduzimanje nezakonito stečene imovine i prijenos vlasništva nad tom imovinom te niz postupaka kojima bi se uređivalo postojanje nesrazmjera između imovine i prihoda ispitanika u tom postupku. Prijedlogom zakona se dalje razrađuje koja je to imovina potrebna za ispitivanje, način pokretanja postupka protiv ispitanika, ovlaštene osobe za pokretanje postupaka kojima se utvrđuje porijeklo imovine, samo vođenje postupaka kao i prekršajne odredbe.

Istinitost podataka vezanih uz imovinsko stanje građana se može provjeravati kroz već postojeće institute i to procedure unutar nadležnosti različitih tijela. Primjerice u Središnjem uredu Porezne uprave ustrojen je Samostalni sektor za financijske istrage unutar kojeg djeluje Služba za otkrivanje i financijske istrage nezakonito stečene imovine koja, među ostalim, prikuplja, kontrolira, analitički obrađuje i razmjenjuje podatke u

cilju otkrivanja fizičkih i pravnih osoba koje posjeduju imovinu značajne vrijednosti koju su stekle na nezakonit način bez pokrića u zakonito ostvarenim prihodima. Jednako tako, u kaznenom postupku imovina okrivljenika može se blokirati dok se postupak ne okonča, a može se i oduzeti ako se dokaže da je ista stečena kaznenim djelom.

Ustavom Republike Hrvatske („Narodne novine“, br. 85/10. – pročišćeni tekst i 5/14. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, u daljnjem tekstu: Ustav) propisano je, između ostalog, da je nepovredivost vlasništva najviša vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske i temelj za tumačenje Ustava. Ustavom se jamči pravo vlasništva, ali je isto moguće zakonom, a u interesu Republike Hrvatske ograničiti ili oduzeti, uz naknadu tržišne vrijednosti. Ujedno se poduzetnička sloboda i vlasnička prava mogu iznimno ograničiti zakonom radi zaštite interesa i sigurnosti Republike Hrvatske, prirode, ljudskog okoliša i zdravlja ljudi.

Nadalje, člankom 1. stavkom 3. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“, br. 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 90/10., 143/12., 152/14., 81/15. i 94/17.) propisano je da se pravo vlasništva i drugih stvarnih prava mogu protiv vlasnikove volje oduzeti ili ograničiti samo pod pretpostavkama i na način određen zakonom.

Vlada Republike Hrvatske napominje da se u Prijedlogu zakona člankom 2. stavkom 1. propisuje da se imovinom smatraju stvarna prava, a s obzirom da se pod stvarnim pravima smatraju: pravo vlasništva, pravo služnosti, pravo iz stvarnoga tereta, pravo građenja i založno pravo, bilo bi potrebno preciznije definirati što se smatra imovinom koja bi bila sposobna biti predmetom postupaka ispitivanja porijekla imovine i oduzimanja nezakonito stečene imovine. Također, Vlada Republike Hrvatske napominje da pojmovi u Prijedlogu zakona nisu usklađeni (npr. obveznik ispitivanja, primarni obveznik, obveznik itd.).

Nadalje, Prijedlogom zakona se narušava trodioba vlasti na način da se upravnom tijelu dodjeljuju ovlasti koje ima sudbena vlast i to tako da se upravnim postupkom pred upravnom tijelom utvrđuje krivnja počinitelja (ovdje se naziva ispitanik) te mu se oduzima imovina, a na način kako se isto provodi u kaznenom postupku pred sudom.

Naime, Prijedlogom zakona predlaže se uvođenje posebnog poreznog upravnog postupka ispitivanja porijekla imovine radi oduzimanja nezakonito stečene imovine i prijenosa u državno vlasništvo. Prema Prijedlogu zakona obveznici takvog postupka bile bi sve osobe koje su nezakonito stekle imovinu, koju su iste darovale ili na drugi način otuđile ili utrošile u drugu svrhu. Postupak ispitivanja porijekla imovine pokrenut će se odnosno nastaviti i prema nasljednicima ostavitelja koji je nezakonito stekao imovinu. Oduzeta nezakonito stečena imovina prelazi u državno vlasništvo, a iznimno oduzete nezakonito stečene nekretnine prelaze u vlasništvo jedinice lokalne samouprave (u daljnjem tekstu: JLS) na čijem području se nekretnine nalaze. Postupak ispitivanja porijekla imovine vodi mjesno nadležno porezno tijelo prema mjestu prebivališta ispitanika u suradnji s drugim tijelima koja u svom djelokrugu imaju ili mogu pristupiti informacijama važnim za utvrđivanje porijekla imovine. Postupak se pokreće temeljem prijedloga nadležnih tijela državne uprave koja u obavljanju poslova iz svoje nadležnosti saznaju za činjenice koje ukazuju na to da ispitanik posjeduje nezakonito stečenu imovinu. Osim navedenoga, prijavu za pokretanje postupka ispitivanja porijekla imovine mogu podnijeti i JLS, sindikati, strukovna udruženja, pravne osobe i građani.

Vlada Republike Hrvatske napominje kako je sukladno pozitivnim propisima Republike Hrvatske, oduzimanje nezakonite imovinske koristi jedno od načela kaznenog zakonodavstva te smatramo kako u odnosu na postupak koji je već detaljno propisan kaznenim zakonodavstvom, nije moguće paralelno propisivati upravni postupak kojim bi se oduzimala nezakonito stečena imovina, a kako se ovim Prijedlogom zakona želi propisati. Odredba članka 4. stavka 2. Prijedloga zakona kojom se propisuje da oduzete nezakonito stečene nekretnine prelaze u vlasništvo JLS-a na području na kojem se nalaze je u suprotnosti s odredbom članka 79. stavka 4. Kaznenog zakona („Narodne novine“, br. 125/11., 144/12., 56/15., 61/15., 101/17., 118/18., 126/19., 84/21., 114/22. i 114/23., u daljnjem tekstu: Kazneni zakon) koja propisuje da oduzeti predmeti i sredstva postaju vlasništvo Republike Hrvatske, a kojima sukladno članku 59. Zakona o upravljanju državnom imovinom („Narodne novine“, broj 52/18.) upravlja Ministarstvo prostornoga uređenja, graditeljstva i državne imovine.

Sukladno članku 2. stavku 1. Zakona o Poreznoj upravi („Narodne novine“, br. 115/16. i 98/19.) Ministarstvo financija, Porezna uprava (u daljnjem tekstu: Porezna uprava) je jedinstvena i samostalna upravna organizacija u sastavu Ministarstva financija čija je temeljna zadaća primjena i nadzor primjene poreznih propisa i propisa o prikupljanju doprinosa. Dakle, Porezna uprava postupke provodi prvenstveno radi utvrđivanja poreza i doprinosa. Sukladno odredbama Općeg poreznog zakona („Narodne novine“, br. 115/16., 106/18., 121/19., 32/20., 42/20. i 114/22.) Porezna uprava, između ostaloga, kontinuirano prikuplja podatke na temelju kojih utvrđuje raspolaže li fizička osoba imovinom ili sredstvima za privatnu potrošnju koja višestruko premašuje primitke što ih je fizička osoba ostvarila tijekom godine. Ukoliko fizička osoba ne dostavi vjerodostojne dokaze o izvorima stjecanja imovine odnosno ukoliko se ne odazove pozivu Porezne uprave, tada će se procjenom utvrditi osnovica poreza na dohodak fizičke osobe te se navedeni dohodak oporezuje kao konačni drugi dohodak. Postupak oporezivanja se provodi u nekoliko faza, od prikupljanja i usporedbe dostupnih podataka, postupka provjere prikupljenih podataka uz sudjelovanje poreznog obveznika koji ima mogućnost obrazložiti i dokazati zbog čega je došlo do nesrazmjera, pa sve do postupka poreznog nadzora radi utvrđivanja drugog dohotka i porezne obveze ukoliko je porezni obveznik odbio sudjelovati u postupku ili izvori sredstava nisu dokazani vjerodostojnom dokumentacijom. Važno je napomenuti kako Porezna uprava koristi sva dokazna sredstva potrebna za utvrđivanje činjenica bitnih za oporezivanje, a osobito prikuplja obavijesti od poreznih obveznika, drugih sudionika poreznog postupka i drugih osoba, određuje vještake, pribavlja isprave i spise te izlazi na očevid. S obzirom na navedeno, razvidno je da postoje alati kojima se regulira područje utvrđivanja nesrazmjera imovine te nema osnove da se isto utvrđuje na temelju dvije različite pravne osnove. Dakle, oporezivanje se provodi za imovinu stečenu u rokovima zastare propisane Općim poreznim zakonom što znači za imovinu stečenu u prethodnih šest godina od tekuće godine, a porezna obveza utvrđuje se u upravnom postupku poreznog nadzora. Sve navedeno propisano je člancima 76., 78., 88. i 89. Zakona o porezu na dohodak („Narodne novine“, br. 115/16., 106/18., 121/19., 32/20., 138/20., 151/22. i 114/23.) kao i člancima 115. do 126. Općeg poreznog zakona.

Prema članku 88. stavku 1. Zakona o porezu na dohodak, radi pravilnog utvrđivanja obveze poreza na dohodak i drugih poreza, Porezna uprava je dužna tijekom poreznog razdoblja uspoređivati podatke o imovini i primicima fizičkih osoba kojima raspolaže te na temelju uspoređenih podataka prikupiti ostale podatke bitne za oporezivanje. Usporedba podataka provodi se na temelju svih podataka o ostvarenom dohotku, ostvarenim primicima koji se ne smatraju dohotkom, a i drugih neoporezivih primitka i tražbina te podataka o nabavljenoj nepokretnoj, pokretnoj i drugoj imovini te drugim izdacima fizičkih

osoba i njihovim obvezama tijekom poreznog razdoblja. Usporedba se obavlja na temelju podataka s kojima raspolaže, podataka koje priopći porezni obveznik i podataka iz drugih izvora. Ako Porezna uprava u tijeku prikupljanja podataka i njihove usporedbe utvrdi da izvori za imovinu fizičkih osoba nisu dokazani, utvrdit će po toj osnovi drugi dohodak po osnovi razlike vrijednosti imovine i visine sredstava kojima je stečena. Dakle, drugim dohotkom smatra se primitak utvrđen kao razlika između vrijednosti stečene imovine i značajnih izdataka učinjenih osobito za luksuz, zabavu i razonodu s jedne strane (stečena imovina) i dokazane visine sredstava za njezino stjecanje i stjecanje tih izdataka s druge strane. Na takav drugi dohodak se obračunava porez na dohodak po stopi od 30 % (od 1. siječnja 2024. stopa je 36 %) te se isti uvećava za 100 %. Sagledavajući visinu trenutno propisane porezne stope i činjenicu da će se od 1. siječnja 2024. stopa povisiti te će iznositi 72 %, što znači da većinu vrijednosti imovine nedokazanog podrijetla porezni obveznik mora uplatiti u proračun, držimo da se time šalje dovoljno jasna poruka obveznicima koji imaju nesrazmjernu imovinu i prihoda.

Nadalje, Porezna uprava nije tijelo nadležno za vođenje registra imovine, te nije u mogućnosti raspolagati službenim podacima o ukupnoj vrijednosti stečene imovine u određenoj godini. U svojim evidencijama Porezna uprava raspolaže vrijednostima izostavljenih ugovora onih vrsta imovine koje su predmet oporezivanja, a do podataka o imovini Porezna uprava dolazi razmjernom informacijama s nadležnim tijelima.

Također, iz većine odredbi Prijedloga zakona proizlaze nejasni i nedorečeni postupci koji nisu dovoljno detaljno obrazloženi ili jasno razrađeni, kao primjerice navodi se oduzimanje imovine kao i prijenos imovine u državno vlasništvo dok iz daljnjeg teksta proizlazi kako oduzete, a nezakonito stečene nekretnine postaju vlasništvo tijela JLS-a nedovoljno objašnjavajući na koji će se način isto provesti s obzirom kako je oduzimanje imovine propisano posebnim propisima. Nisu navedena koja stvarna prava i u kojim rokovima se nastavlja postupak ispitivanja porijekla imovine prema nasljednicima te nastavlja li se postupak prema lokalnoj samoupravi i Republici Hrvatskoj u situaciji kada nema nasljednika. Propisano je pravo na žalbu protiv zaključka međutim nigdje u tekstu Prijedloga zakona nije navedeno kome se žalba podnosi i u kojem roku te tko o navedenoj žalbi odlučuje. Također, naveden je rok prava na žalbu od šest mjeseci, međutim nije detaljno navedeno od kada se spomenuti rok računa. Također, navodi se da se u postupku donosi rješenje o oduzimanju za koje nije jasno propisano koji pravni lijek se može podnijeti i u kojem roku odnosno nije jasno propisano u odnosu na koje odluke se podnosi žalba, u kojem roku i tko o njoj odlučuje, a kada odnosno za koje odluke se pokreće upravni spor, i dr.

U dijelu odredbi koje se odnose na Zakon o zemljišnim knjigama („Narodne novine“, br. 63/19. i 128/22., u daljnjem tekstu: ZZZK) Vlada Republike Hrvatske ističe vezano uz članak 10. Prijedloga zakona da, prema odredbama ZZZK-a, svako tijelo pred kojim se vodi postupak može zatražiti upis pokretanja postupka u zemljišnim knjigama ili upis zabilježbe spora (ovisno u kojim postupcima), a navedenu zabilježbu može zatražiti i jedna od stranaka u postupku. S obzirom na odredbe članaka 86. do 90. ZZZK-a navedena je odredba redundantna. Također, iz odredbe nije jasno radi li se o mjeri osiguranja ili zabilježbi. Ako se radi o mjeri osiguranja tada bi bilo potrebno propisati koja je mjera osiguranja, učinci mjere te način donošenja rješenja kojim se mjera određuje, a ako je riječ o zabilježbi spora ili pokretanja postupka tada su dovoljne i odredbe ZZZK-a. Nadalje, upis zabilježbe spora bi se trebao odrediti kao obveza nadležnog tijela Porezne uprave kako bi se publicirao postupak.

Vezano uz članak 16. Prijedloga zakona za nekretnine bi, radi jasnijeg izričaja, trebalo navesti da se oduzima vlasništvo.

Vežano uz članak 17. Prijedloga zakona trebalo bi odrediti brisanje samo onih upisa koji su upisani nakon zabilježbe spora (ili zabilježbe koja se propiše člankom 10.). Naime, uređenje koje je određeno Prijedlogom zakona u suprotnosti je s načelima zemljišnih knjiga, a u prvom redu povjerenjem u zemljišne knjige, kao i zaštitom poštenog trećeg. Ova odredba bi dovela i do velikih poremećaja prilikom upisa u zemljišne knjige, a posebno bi utjecala na mogućnost realizacije hipotekarnih kredita i vjerojatno dodatno opteretila građane i gospodarstvo. Ako je hipoteka ili drugi upis doista bio s ciljem da se nekretnina zaštiti od postupka koji provodi Porezna uprava, tada bi bilo potrebno provesti drugi postupak.

Vežano uz članak 20. Prijedloga zakona, Vlada Republike Hrvatske ukazuje da se upisi u zemljišne knjige ne provode sukladno odredbama Ovršnog zakona.

Vežano uz članak 21. Prijedloga zakona, Vlada Republike Hrvatske ističe da bi trebalo propisati zabilježbu zabrane raspolaganja, a upis koje će nadležno tijelo naložiti rješenjem. Naime, potrebno je navedenu zabranu publicirati u zemljišnim knjigama.

U dijelu odredbi koje se odnose na Ovršni zakon („Narodne novine“, br. 112/12., 25/13., 93/14., 55/16., 73/17., 131/20. i 114/22., u daljnjem tekstu: OZ), Zakon o općem upravnom postupku („Narodne novine“, br. 47/09. i 110/21., u daljnjem tekstu: ZUP), Zakon o upravnim sporovima („Narodne novine“, br. 20/10., 143/12., 152/14., 94/16., 29/17. i 110/21., u daljnjem tekstu: ZUS), Zakon o trgovačkim društvima („Narodne novine“, br. 111/93., 34/99., 121/99., 52/00., 118/03., 107/07., 146/08., 137/09., 125/11., 152/11., 111/12., 68/13., 110/15., 40/19., 34/22., 114/22., 18/23. i 130/23., u daljnjem tekstu: ZTD) i Zakon o sudskom registru („Narodne novine“, br. 1/95., 57/96., 1/98., 30/99., 45/99., 54/05., 40/07., 91/10., 90/11., 148/13., 93/14., 110/15., 40/19., 34/22. i 123/23., u daljnjem tekstu: ZSR) Vlada Republike Hrvatske ističe da u cijelom tekstu Prijedloga zakona nedostaje određenost opsega i vrsta mjera osiguranja te određenost sredstva i predmeta ovrhe koji najbolje odgovaraju brzom i učinkovitoj prisilnoj provedbi osiguranja odnosno oduzimanja nezakonito stečene imovine te smatramo kako zbog navedenoga uopće neće biti moguće provesti predložene radnje ovrhe i osiguranja ili će u najboljem slučaju predmetna razina podnormiranosti uzrokovati velike probleme u primjeni zakona u praksi.

U odnosu na članak 18. i 20. Prijedloga zakona Vlada Republike Hrvatske ističe da su odredbama OZ-a, među ostalim, propisane materijalnopravne i procesnopravne pretpostavke na temelju kojih se prisilno ostvaruju tražbine utvrđene u ovršnim ispravama. U skladu s odredbom članka 23. točkom 5. OZ-a ovršna isprava je ovršna odluka donesena u upravnom postupku ako glasi na ispunjenje novčane obveze, ako zakonom nije drukčije određeno. Odredba članka 20. Prijedloga zakona u suprotnosti je s odredbom članka 23. točke 5. OZ-a jer pretpostavlja da je moguće provesti ovrhu na temelju pravomoćne, a ne ovršne (izvršne) odluke koja je donesena u upravnom postupku. Ista odredba u suprotnosti je i s člankom 18. Prijedloga zakona jer se odredbom članka 20. propisuje provedba ovrhe temeljem pravomoćne odluke dok je člankom 18. propisano da rješenja protiv kojih je pokrenut upravni spor nisu podobna za provođenje ovrhe jer je izričito navedeno da tužba kojom je pokrenut upravni spor protiv rješenja o oduzimanju imovine odgađa izvršenje rješenja. Osim toga, odredba članka 18. Prijedloga zakona u potpunosti onemogućuje provedbu ovrhe u slučaju kada je podnesena tužba kojom je pokrenut upravni spor (bez obzira na ishod upravnog spora, okolnost da li je tužba podnesena od ovlaštene osobe i u zakonskom roku itd.), a što je u suprotnosti s ciljevima Prijedloga zakona jer onemogućuje provedbu ovrhe za sva rješenja o oduzimanju nezakonito stečene imovine protiv kojih je podnesena tužba upravnom sudu.

Člankom 112. stavkom 1. ZUP-a propisano je da žalba odgađa pravne učinke rješenja dok se stranci ne dostavi rješenje o žalbi, ako zakonom nije drukčije propisano. Dakle, budući da je općom odredbom već propisano da žalba odgađa pravne učinke rješenja predmetno nije potrebno propisivati posebnim zakonom.

Nadalje, člankom 26. ZUS-a propisano je da tužba nema odgodni učinak, osim kad je to zakonom propisano te da sud može odlučiti da tužba ima odgodni učinak ako bi se izvršenjem pojedinačne odluke ili upravnog ugovora tužitelju nanijela šteta koja bi se teško mogla popraviti, ako zakonom nije propisano da žalba ne odgađa izvršenje pojedinačne odluke, a odgoda nije protivna javnom interesu. Dakle, članak 18. Prijedloga zakona nije u skladu s člankom 26. ZUS-a.

U odnosu na članak 22. i 23. Prijedloga zakona, Vlada Republike Hrvatske ističe da odredba članka 22. propisuje da u tijeku postupka ispitivanja porijekla imovine primarni obveznik ispitivanja ne može bez posebnog odobrenja nadležnog tijela raspolagati dionicama i drugim vrijednosnim papirima te primati ili uplaćivati novčane iznose više od bruto iznosa njegove plaće odnosno iznosa naknade za članstvo, a odredbom članka 23. da su svi pravni poslovi poduzeti bez navedenog odobrenja ništetni.

Navedene odredbe su u izričitoj suprotnosti s načelom povjerenja u podatke upisane u sudskom registru koji su propisani odredbom članka 66. ZTD-a i članka 11. ZSR-a u skladu s kojima se svaka osoba može pozvati na stanje upisa u registru, osim one osobe kojoj je bilo poznato ili moralo biti poznato da se stvarno stanje razlikuje od stanja upisanog u registru, a s obzirom na to da u skladu s odredbama Prijedloga zakona nije osigurano da će treće osobe u svakom pojedinom slučaju biti obavještene o činjenici da je nad obveznikom ispitivanja u tijeku postupak ispitivanja porijekla imovine.

U odnosu na prekršajnu odredbu iz članka 27. Prijedloga zakona, Vlada Republike Hrvatske ukazuje na Jedinствена metodološko-nomotehnička pravila za izradu akata koje donosi Hrvatski sabor („Narodne novine“, broj 74/15.) koja propisuju da, kada su subjekti odgovornosti pravne i fizičke osobe, potrebno je odredbu razdvojiti na posebne stavke te se pri tome ukazuje na pravilo da se odredbe o prekršajnoj odgovornosti pravnih osoba sistematiziraju prije odredaba o odgovornosti fizičkih osoba. Ujedno, Vlada Republike Hrvatske ukazuje kako je prekršaje potrebno propisati u skladu s načelom određenosti pravne norme, navodeći točan opis prekršaja koji odgovara sadržaju normativnog dijela propisa na koji upućuje prekršajna odredba, odnosno čije se kršenje sankcionira kroz prekršajnu odgovornost. Također, Vlada Republike Hrvatske ukazuje kako iznosi novčane kazne iz predmetnog članka prelaze najviši propisani iznos novčane kazne propisan člankom 33. Prekršajnog zakona („Narodne novine“, br. 107/07., 39/13., 157/13., 110/15., 70/17., 118/18. i 114/22.).

Ujedno je upitan način propisivanja prekršaja predmetne odredbe članka 27. Prijedloga zakona s obzirom na to da se prekršajem kažnjava fizička ili pravna osoba koja prikriva ili sudjeluje u prikrivanju imovine u postupku ispitivanja porijekla imovine, sve radi izbjegavanja mogućnosti preklapanja s kaznenim djelima Prikrivanja iz članka 244. i Sprječavanja dokazivanja iz članka 306. stavka 2. Kaznenog zakona koji u biću kaznenog djela sadrže modalitet izvršenja kaznenog djela putem sakrivanja stvari za koju se zna ili se moralo znati da ju je drugi pribavio kaznenim djelom protiv imovine odnosno sakrivanje predmeta ili isprave koje služe dokazivanju.

Za svoje predstavnike, koji će u vezi s iznesenim mišljenjem biti nazočni na sjednicama Hrvatskoga sabora i njegovih radnih tijela, Vlada je odredila ministra pravosuđa i uprave dr. sc. Ivana Malenicu, te državne tajnike Juru Martinovića, Sanjina Rukavinu i Vedranu Šimundžu Nikolić.

